

skutečným výkonem všech práv k věci, jež tvoří okruh a obsah vlastnického práva, že však řečený patent vylučuje držbu práv k cizí půdě lesní, poněvadž neuznává vůle vykonati takové právo v cizím lese. Že právní obchod ohledně oprávnění k cizí půdě lesní jest obmezen, ježto jejich nabytí jest možné pouze za jistých podmínek (§ 311 obč. zák. a §§ 1, 2, 6 a 43 citovaného patentu). Že když není možnou držba práv k cizímu lesu, není ani možným vydržení vlastnictví, zakládající se na dlouholeté držbě práv tvořících obsah tohoto vlastnictví k věci, jejíž vlastnictví má býti nabyto touto dlouhodobou držbou. Ani v těchto směrech není podle čís. 4 § 503 c. ř. s. uplatněný důvod dovolací opodstatněn. Podle § 1455 obč. zák. čeho lze nabytí, jest možno i vydržeti. Pouze »věci, které pro jejich povahu, nebo podle zákona nelze držeti, dále věci a práva, která jsou vůbec nezcizitelná, nejsou předmětem vydržení.« Podle této zásady nelze pochybovati, že jest možno vydržeti i spoluvlastnictví na movitých, nebo nemovitých věcech, arci za předpokladu, že ani po subjektivní, ani po objektivní stránce není překážek ve způsobilosti ku nabývání, pokud se týče ve způsobilosti k držbě. Rozsah vydrženího práva určuje se podle rozsahu držby, jakž vyplývá z ustanovení § 1467 obč. zák., jehož obdobně jest použití i při mimoknihovní držbě. Jsou-li vykonávány, jak to bylo odvolacím soudem zjištěno, držební úkony na celé v úvahu přicházející parcele společně s více osobami, pak vlastnická držba pojímala v sobě celou parcelu, a vydržení vztahovalo se na celou parcelu s obmezením vyplývajícím ze spolujsoucnosti těchž práv u ostatních společníků. Bylo-li zjištěno, že žalobce po více než 30 let společně s dovolateli a manželi O-ovými, pokud se týče s jejich předchůdci v držbě, vykonával na celé sporné parcele týmž způsobem držební úkony, že se tito tři podílníci ode dávna mezi sebou stejnoměrně děliti o užitky stromů, že platili ze sporné parcely rovným dílem daně, sluší schváliti právní názor druhé stolice, osvojený od prvního soudu, že žalobce nabyt vydržením vlastnického práva k jedné třetině sporného lesa. Odvolací soud právem také schválil právní názor prvního soudu, že předpisů §§ 1, 6 a 43 patentu ze dne 5. července 1853, č. 130 ř. z. nelze použití v tomto případě, v němž běželo o společné vykonávání držebních práv spoluvlastnických s vědomím a za účasti knihovního vlastníka.

Čís. 6179.

Soudní řízení o přijetí dluhu, složeného podle §u 1425 obč. zák. na soudě, jest řízením nesporným. Zákaz skladateli jako poddlužníku, by se zabavenou pohledávkou jakýmkoliv způsobem nakládal, nebrání mu, složit ji na soudě. Pohledávku lze složit u kteréhokoliv soudu, teprve, byla-li přikázána k vybrání, jest ku složení příslušným exekuční soud.

(Rozh. ze dne 14. července 1926, R I 602/26.)

Soud první stolice (zemský soud v Praze) zamítl žádost pojišťovací banky S., by byla přijata do uschování vkladní knížka znějící na jméno Josef B., navrhovatelkou složená, jakožto náhrada požární

škody, kterou Josef B. utrpěl požárem a by byla při depositu nařízena poznámka, že se Dr. Arnošt F. domáhá žalobou u zemského soudu v Praze proti bance S. na základě postupu podepsaného Josefem B-em, zaplacení 15.000 Kč z této náhrady a že usnesením okresního soudu v Jaroměři ze dne 28. prosince 1925 vymohl si František K. zajišťovací exekuci zabavením téže náhrady, — máje za to, že kdyžtž Františku K-ovi byla povolena zajišťovací exekuce na náhradu, nemůže poddlužník s náhradou nijakým způsobem nakládati. R e k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y: Nelze sice přisvědčiti názoru prvního soudu, že poddlužník nemá práva nakládati se zabavenou pohledávkou ani tím způsobem, že ji složí na soudě, nýbrž nutno mu právo to přiznati, jest-li v pochybnostech, kdo má na pohledávku tu právo (Neumannův komentář k ex. ř. str. 854), přes to však bylo zamítavé vyřízení na místě. Kdyby na zabavenou pohledávku činil nárok pouze jediný věřitel, nebylo by ovšem důvodu pro složení pohledávky na soudě ani podle § 1425 obč. zák., nemajíc účelu, když pouze a jediné vymáhající věřitel ku přijetí placení v takovém případě jest oprávněn a způsobily by se tak zbytečné výlohy (cit. komentář str. 891). Zde však jest nepochybně, že pohledávka, o jejíž složení se jedná, byla již usnesením okresního soudu v J. ze dne 28. prosince 1925 exekučně zabavena a že také jiné osoby na ni nárok činí, a to jednak Dr. Arnošt F. jednak banka S. Jest tu tedy případ § 307 ex. ř. a stěžovatelka měla proto, jak zmíněný paragraf výslovně předpisuje, složit peníze na soudě exekučním. Předpis čl. XVIII. uv. z. k j. n. není na závadu, an neplatí pro složení, které jest nutným pouze na základě předpisů civ. řádu soudního a řádu exekučního, a které musilo by se státi u soudu procesního, pokud se týče exekučního (Neumannův komentář k cřs. str. 31.). Pouze soud exekuční jest tu příslušným i oprávněn s depositem nakládati, a o žádosti za vydání i o námitkách proti tomu vznesených rozhodovati (rozh. čís. 858 sb. G. U. nový sled), pročť jen u něho peníze, o něž jde, složeny býti mohou a mají.

N e j v y š š í s o u d návrhu vyhověl.

D ů v o d y:

Soudní řízení o přijetí dluhu, složeného podle § 1425 obč. zák. na soudě, jest podle své přirozené povahy řízením nesporným, neboť jím nijak nerozhodují soudy podle hmotného práva o křížících se zájmech stran, nýbrž zkoumají jen, zda tu jsou formální náležitosti návrhu strany, by dluh byl na soudě složen, a podle toho složení přijímají nebo nepřijímají, pokud se týče, učiní opatření k úschově složené věci. Činnost ta je soudům uložena § 1425 obč. zák. a čl. XVIII. uvoz. zákona k jur. n. a doslov obou těchto zákonných ustanovení nasvědčuje jasně tomu, že ji pokládají za nesporné řízení, neboť není v nich zmínky o pořadu práva nebo sporném — rozhodovacím — řízení, nýbrž jen o povinnosti přijmouti soudní složení »a učiniti opatření k uschování«, což obě již pojmově jakékoli sporné jednání vylučuje. Je tudíž i složení dluhu na soudě soudům zákony nařízeno, by o tom jako o nesporné právní věci pohledávaly (§ 1 nesp. říz.). Platí proto pro řízení to před-

pisy cit. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. zejména i předpis jeho § 16 o přípustnosti mimořádného dovolacího rekursu za podmínek v témže § stanovených, jde-li totiž o zřejmý rozpor se zákonem nebo se spisy, neb o zmatečnost. V projednávaném případě vytýká dovolací stížnost napadenému rozhodnutí právem zřejmý rozpor se zákonem, pokud jde o právní názor rekursního soudu, že jde tu o případ § 307 ex. ř., podle něhož stěžovatelka měla dlužné peníze složit u soudu exekučního. Názor ten by byl podle doslovu tohoto § snad správný, kdyby šlo, jak tam předpokládáno, o pohledávku, která byla přikázána k vybrání nebo na místě placení. Avšak o takový případ podle doslovu stěžovatelčiny žádosti nejde. Ani napadené usnesení samo toho ne tvrdí. Není tudíž zamítnutí žádosti z důvodu jím upotřebeného správným. Pravdu má napadené usnesení ovšem v tom, že neobstojí ani důvod, ze kterého soud první stolice žádost zamítl, že totiž stěžovatelka není oprávněna dluh na soudě složit, protože pohledávka proti ní byla exekučně zabavena a stěžovatelce jako poddlužnici bylo zakázáno, se zabavenou pohledávkou jakkoli nakládati. Zákaz ten se netýká složení dluhu na soudě. Nelzeť na poddlužníku, jenž svému věřiteli — povinnému — pro soudní zákaz již nesmí platiti, a vymáhajícímu věřiteli, kterému zabavená pohledávka, jak tuto, ještě nebyla přikázána, platiti ještě nemůže, spravedlivě žádati, by čekal, až jak exekuční řízení mezi těmito oprávněnými dopadne, zůstal proti své vůli po neurčitou dobu nadále dlužníkem a po případě také ještě platil úroky. Za takového stavu věci, nanejvýš pak, když je tu jako v projednávaném případě — několik vymáhajících věřitelů, kteří si činí na zabavený dluh nároky, jsou jistě s dostatek tvrzeny předpoklady § 1425 obč. zák., by dlužník svůj dluh složil pro důležité, v osobě věřitelově tkvící důvody na soudě. Může ji tudíž, pokud pohledávka není vymáhajícímu věřiteli přikázána, složit na soudě, a to na soudě podle své volby (čl. XVIII. j. n.). Teprve když pohledávka byla přikázána, stává se pro složení dluhu a jeho převzetí příslušným soud exekuční. (§ 307 ex. ř.). O ten případ však, jak již úvodem doličeno, tu nejde.

Čís. 6180.

Nařízení ze dne 15. prosince 1925, čís. 249 sb. z. a n. předpokládá, že peněžitý závazek vznikl (před 26. únorem 1919) ve starých rakousko-uherských korunách, a nevztahuje se na pohledávku ve stříbrné měně, požadovanou ve skutečném stříbře podle určité relace.

(Rozh. ze dne 14. července 1926, R I 614/26.)

Řízení o žalobě o zaplacení 8.000 fl. ve stříbře nebo 74.539 Kč 36 h soud první stolice k návrhu žalovaného přerušil podle §u 3 vládního nařízení ze dne 15. prosince 1925, čís. 249 sb. z. a n. Rekursní soud zamítl návrh žalovaného, by bylo řízení přerušeno. Důvody: Soud první stolice dovolává se na ustanovení § 1 vl. nař. ze dne 15. prosince 1925, čís. 249 sb. z. a n., vyhověl návrhu žalovaného na přerušování sporu. Dle tohoto ustanovení nemohou peněžní závazky v ra-